

BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

PAPIESTWO

KRAKÓW 2016

www.ultramontes.pl

Papiestwo

BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

ŚŚ. Piotra i Pawła
29 czerwca, 1997

Umiłowani w Chrystusie,

Prawie 2000 lat temu w starożytnej Cezarei Filipowej, nasz Boski Zbawiciel wybrał św. Piotra jako opokę, na której miał założyć Swój Kościół. Obiecał św. Piotrowi i – w jego osobie – następcom, najwyższą władzę w Kościele powszechnym "wiązania i rozwiązywania".

Jako że obchodzimy uroczystość świętych Piotra i Pawła, wskazane byłoby rozważenie tematu papiestwa – urzędu Zwierzchnika Kościoła katolickiego i Wikariusza Jezusa Chrystusa na ziemi. Ta sprawa jest szczególnie ważna w naszych czasach, kiedy to nas – którzy pozostaliśmy wierni Tradycji – zaliczono do nieposłusznych Rzymowi z powodu odrzucenia mszy *Novus Ordo* oraz fałszywych nauk o ekumenizmie i wolności religijnej, wywodzących się z Drugiego Soboru Watykańskiego.

Ponadto, kwestia ta jest tym bardziej istotna, gdyż stanowi zagadnienie, które dzieli dzisiejszych tradycyjnych katolików. Jak wielu tradycyjnych katolików tęskniąc za jednością jest jednakże wciąż podzielonych w tej podstawowej sprawie, która dotyczy współczesnej posoborowej hierarchii.

Dokonajmy przeglądu nauczania Jezusa Chrystusa oraz nieomylnego magisterium katolickiego Kościoła, aby lepiej zrozumieć naturę i prerogatywy ustanowionego Boską decyzją urzędu Papieża.

W Ewangelii według św. Jana, czytamy jak nasz Boski Zbawiciel wybrał dwunastu Apostołów, a Szymonowi Bar-Jona Jezus Chrystus nadał imię Kefas:

"Jezus zaś wejrzawszy nań rzekł: Ty jesteś Szymon, syn Jony; ty będziesz nazwany Kefas (co się wyklada: Opoka)" (Jan. 1, 42).

Dlaczego Chrystus zmienił imię tego męża? Jakie znaczenie będzie ta zmiana miała w przyszłości? Odpowiedzi na te pytania znajdują się w Ewangelii według św. Mateusza, gdzie czytamy:

"Przyszedł zaś Jezus w stronę Cezarei Filipowej i pytał uczniów swoich, mówiąc: Kim mienią być ludzie Syna Człowieczego? A oni rzekli: Jedni Janem Chrzycielem, a drudzy Eliaszem, a inni Jeremiaszem albo jednym z proroków. Rzekł im Jezus: A wy kim mnie być powiadacie? Odpowiadając Szymon Piotr, rzekł: Ty jesteś Chrystus, Syn Boga żywego. A odpowiadając Jezus, rzekł mu: Błogosławiony jesteś Szymonie, Bar Jona; bo ciało i krew nie objawiła tobie, ale Ojciec mój, który jest w niebiosach. A ja tobie powiadam, że ty jesteś opoka, a na tej opoce zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne nie przemogą go. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; a cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane i w niebiosach; a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane i w niebiosach" (Mt. 16, 13-19).

Jezus Chrystus nadał Szymonowi Bar-Jona imię *Kefas* (opoka) gdyż to na niej Jego Kościół miał być założony.

Jest to jeszcze potwierdzone w słowach naszego Pana Jezusa Chrystusa skierowanych do św. Piotra, znajdujących się zarówno w Ewangelii według św. Łukasza jak i św. Jana:

"I rzekł Pan: Szymonie, Szymonie! Oto szatan pożądał, aby was przesiał jako pszenicę. Ale ja prosiłem za tobą, aby nie ustała wiara twoja; a ty kiedyś, nawróciwszy się, utwierdzaj braci twoich" (Łk. 22, 31-32).

"Gdy więc pośniadali, rzecze Jezus do Szymona Piotra: Szymonie, synu Jana! Miłujesz mię więcej, niż ci? Rzecze mu: Tak, Panie! Ty wiesz, że Cię miłuję. Rzecze mu: Paś baranki moje... Paś baranki moje... Paś owce moje" (Jan. 21, 15-17).

W świętych Ewangeliach, św. Piotr wymieniany jest zawsze na pierwszym miejscu listy Apostołów (Mt. 10, 2; Mk 3, 16; Łk. 6, 14). W Dziejach Apostolskich, to właśnie św. Piotr mówi otwarcie, że w miejsce odstępcy Judasza należy wybrać nowego Apostoła (Dz. Ap. 1, 15) i to św. Piotr jako pierwszy zwraca się do tłumów w pierwszą niedzielę po Zesłaniu Ducha Świętego (Dz. Ap. 2, 14).

Kiedy studiujemy dzieje pierwszych wieków ery chrześcijańskiej, to widzimy jak następcy św. Piotra w Rzymie sprawowali władzę "kluczy królestwa niebieskiego" "wiązań i rozwiązywania".

Papież św. Klemens, pisząc do Koryntian Roku Pańskiego 96 – kiedy jeszcze żył św. Jan Apostoł i Ewangelista – upominał pewnych wicherzycieli działających wśród Koryntian by nie okazywali nieposłuszeństwa wobec tego, co Chrystus im nakazuje przez jego osobę, deklarując tym samym wyraźnie posiadanie władzy Wikariusza Chrystusa, tj. prawa rozkazywania całemu Kościołowi jako następcy św. Piotra.

W drugim wieku, Papież św. Wiktor I (189-198) nakazał biskupom Azji by obchodzili Wielkanoc tego samego dnia, co Kościół Rzymski i zagroził im *ekskomuniką* jeśli odmówią posłuszeństwa.

W trzecim wieku, Papież św. Kalikst (217-222) oświadczył przeciw montanistom, że na mocy Prymatu jaki dzierży jako następca św. Piotra, ma władzę odpuszczania nawet największych grzechów.

Papież św. Stefan I (254-257) pod *groźbą klątwy* nakazał azjatyckim i afrykańskim kościołom, by nie chrzcili ponownie heretyków.

W czwartym wieku, Papież św. Juliusz I (337-352) orzekł, że powstające pośród biskupów problemy mają być przez niego samego – jako Najwyższego Sędziego – rozstrzygane.

Papież Syrycjusz (384-399) nauczał, że Kościół powszechny został powierzony jego opiece, jako temu, który odziedziczył Prymat Piotrowy.

Prawa następców św. Piotra na Stolicy Rzymskiej przez wieki są tak wyraźne i liczne, że zbyteczne byłoby przytaczanie kolejnych świadectw. Oprócz listy następców św. Piotra, którzy sprawowali Prymat Jurysdykcji w Kościele powszechnym, potwierdzeniem tego faktu są również świadectwa pierwszych Ojców Kościoła i soborów powszechnych. Odwołajmy się ponownie do świadectw historycznych.

Św. Ignacy Męczennik (zmarły w 110 roku), pisząc do Rzymian, orzekł, że Kościół Rzymski jest głową innych kościołów.

Św. Ireneusz stwierdził, że czasochłonne byłoby wyliczanie następców wszystkich kościołów; ale że pokazując tradycyjne nauczanie Kościoła Rzymskiego odpieramy zarzuty heretyków, ponieważ konieczne jest, aby każdy kościół zgadzał się z Kościołem Rzymskim ze względu na jego *wyższy autorytet*.

Św. Cyprian nazwał Kościół Rzymski "najważniejszym Kościołem i źródłem jedności".

Na Soborze Efeskim w roku 431, papieski legat – Filip, złożył następujące oświadczenie, z którym jednomyślnie zgodzili się Ojcowie soborowi: "Nikt nie wątpi, owszem całemu światu jest to dobrze wiadomo, że święty, błogosławiony Piotr, książę i głowa Apostołów, filar wiary i kamień węgielny katolickiego Kościoła otrzymał od Pana naszego Zbawiciela i Odkupiciela rodzaju ludzkiego, *klucze królestwa niebieskiego*, że jemu powierzono władzę odpuszczania lub zatrzymywania grzechów i że on *aż do tego czasu i na zawsze żyje i rozstrzyga w swych następcach*. Tego Piotra następcą i dziedzic, biskup nasz Celestyn, mnie dziś na ten sobór przysłał".

Ojcowie Soboru Chalcedońskiego (451), pisząc do Papieża św. Leona, stwierdzili, że przez swojego legata przewodniczył obradom jak głowa wobec członków ciała; zwracają się do niego jak synowie do ojca; jako do *następcy Piotra i tłumacza Wiary*; jako do tego, któremu powierzona została opieka nad całym Kościołem; i proszą, żeby uznał i zatwierdził swoją decyzją ich dekrety.

Trzeci Sobór Konstantynopolitański (680) zwrócił się do Papieża jako do *Arcybiskupa Kościoła powszechnego*.

Drugi Sobór Nicejski (787) zwrócił się do Papieża jako do tego, którego Stolica góruje nad innymi, gdyż posiada Prymat nad całym światem.

Istnieje wiele innych odniesień, które można by jeszcze przytoczyć; jednak najlepsze odniesienie do papiestwa, do jego prymatu jurysdykcji oraz do nieomyślności papieskiej, znajduje się w Pierwszym Soborze Watykańskim, który odbył się za rządów Papieża Piusa IX w latach 1869-1870.

W dokumentach tego Soboru znajdujemy podsumowanie całej dotychczasowej nauki Kościoła na ten temat:

"Albowiem Ojcowie Soboru Konstantynopolskiego IV idąc w ślady swoich przodków takie uroczyste złożyli wyznanie: «Pierwszym warunkiem zbawienia jest, strzec zasad prawdziwej wiary. A ponieważ nie można pominąć słów Pana Naszego Jezusa Chrystusa, który mówi: *Ty jesteś Piotr, a na tej opoce zbuduję Kościół mój*, które to Jego słowa następstwami wypadków zostały stwierdzone, **gdyż na Apostolskiej Stolicy zawsze katolicka wiara zachowała się nieskalaną, a święta nauka zawsze wyznawaną była**".

"... **wiedząc najzupełniej, że ta święta Stolica Piotrowa zawsze wolną zostaje od wszelkiego błędu**, według Boskiej Pana naszego Zbawiciela obietnicy, przyrzeczonej Naczelnikowi uczniów: «Ja prosiłem za tobą, by nie ustała wiara twoja, a ty kiedyś nawróciwszy się utwierdzaj braci twoich» (Łk. 22, 32".

"Ten więc przywilej (*charisma*) nieustającej prawdy i wiary został przez Boga Piotrowi oraz następcom jego na tej katedrze udzielonym, aby zaszczytny urząd swój sprawowali na zbawienie wszystkich..."

Te fragmenty nauczania Pierwszego Soboru Watykańskiego przypominają nam, że Papież jest tą nieodzowną osobą w sprawowaniu przez katolicki Kościół jego przymiotu nieomyślności.

Jak objaśnia to Ludwig Ott, STD, w swym obszernym podręczniku teologii dogmatycznej *Fundamentals of Catholic Dogma (Podstawy katolickiego dogmatu)*:

"Posiadaczami nieomyślności są:

A) Papież: Papież jest nieomyślny, kiedy przemawia *ex cathedra*.

B) Cały episkopat: Ogół biskupów jest nieomyślny, kiedy to, albo zgromadzeni na soborze powszechnym czy też rozproszeni po całym świecie, podają naukę wiary lub moralności, którą mają wyznawać wszyscy wierni. Biskupi sprawują swą nieomyślną władzę nauczania w zwyczajny sposób, gdy w swoich diecezjach, w moralnej jedności z Papieżem, jednomyślnie głoszą tę samą naukę wiary i moralności. Sobór Watykański wyraził oświadczył, że również w prawdy Objawienia podawane jako takie przez zwyczajny i powszechny urząd nauczycielski Kościoła należy stanowczo wierzyć «boską i katolicką wiarą»".

Bez Papieża, Kościół nie może sprawować swej nieomyślności. Dlatego Prawo Kanoniczne stanowi, że sobór powszechny zostaje zawieszony (*ipso jure*) w razie śmierci Papieża. Wznawia obrady dopiero po wyborze nowego Papieża.

Wszystkie te rozważania doprowadzają nas do podstawowej kwestii naszego listu pasterskiego. Co wydarzyło się na Drugim Soborze Watykańskim od 1962 do 1965 roku?

Odpowiedź jest niezwykle wstrząsająca. Po dwóch latach pracy Komisji Przygotowawczej złożonej z biskupów i teologów z całego świata, przygotowano 75 schematów (tematów do dyskusji), które miały zostać przedstawione na soborze; wszakże – na skutek interwencji Jana XXIII – wszystkie te dokumenty zostały odrzucone i zastąpione nowymi schematami.

Jak ubolewał arcybiskup Marcel Lefebvre (który był członkiem Komisji Przygotowawczej):

"Teraz wiecie, co się zdarzyło na Soborze. Dwa tygodnie po jego inauguracji nie ostał się ani jeden z przygotowanych schematów, ani jeden! Wszystko zostało odrzucone, wszystko trafiło do kosza na śmieci. Nic nie pozostało, ani jedno zdanie. Wszystko zostało wyrzucone... Po dwóch tygodniach, zostaliśmy bez żadnego przygotowania. To było naprawdę niepojęte".

W tym momencie, stało się możliwe przedstawienie na porządku obrad innego tematu – ekumenizmu i wolności religijnej.

Pomimo faktu, że katolicki Kościół potępił wcześniej fałszywy ekumenizm – międzyreligijny dialog i nabożeństwa z niekatolikami, szczególnie potępione przez Papieża Piusa XI w *Mortalium animos* oraz wbrew faktowi, że Kodeks Prawa Kanonicznego z 1917 roku zakazał *communicatio in sacris* (kanon 1258) i traktował jako podejrzanych o herezję tych, którzy brali w tym udział (kanon 2315), Drugi Sobór Watykański sprzyjał właśnie ekumenizmowi w dekrecie *Unitatis redintegratio* i w deklaracji *Nostra aetate*. Podczas gdy przed soborem, Kościół katolicki zawsze nauczał, że katolicka Wiara jest jedyną, prawdziwą religią objawioną przez Boga, to teraz sobór otwierał drzwi zbawienia tak samo innym "religiom" – protestanckim i niechrześcijańskim (hinduizmowi, buddyzmowi, islamowi, judaizmowi, itp.). Teraz nową misją Kościoła według *Vaticanum II* miało być promowanie dobra, które znajduje się w tych fałszywych religiach. Nie ma już żadnego odniesienia do konieczności nawrócenia się na prawdziwą wiarę.

Po soborze, pozbycie się Ofiary Mszy Świętej stało się dla liberalnych innowatorów koniecznością, ponieważ stanowiła ona przeszkodę dla protestantów. W imię ekumenizmu, sześciu protestanckich teologów reprezentujących Światową Radę Kościołów, kościół luterański, kościół anglikański i kościół presbiteriański czynnie uczestniczyło w pracach specjalnej komisji utworzonej przez Pawła VI do przerobienia Mszy. Końcowym rezultatem prac tej komisji, jak wiemy, był *Novus Ordo Missae* – Nowy Porządek Mszy – który w żaden sposób nie przedstawia przebłagalnej Ofiary Kalwarii, lecz raczej, jak sami to zdefiniowali słowami samego Lutera, "Wieczerzę Pańską".

Przez ostatnie trzydzieści dwa lata współczesna modernistyczna hierarchia codziennie głosi w swoim "zwyczajnym i powszechnym nauczaniu" te rażące błędy. Jan Paweł II regularnie powtarza raz po raz fałszywe i masońskie zasady wolności religijnej i praktykuje fałszywy ekumenizm, nie tylko z protestantami, ale też z niechrześcijanami.

Jak modernistyczna hierarchia może reprezentować nieomylnie magisterium katolickiego Kościoła? Jak "papieże" *Vaticanum II* mogą wyobrażać opokę, na której Chrystus założył Swój Kościół? Czy słowa Soboru Watykańskiego I "na Apostolskiej Stolicy zawsze katolicka wiara zachowała się nieskalaną" i "święta Stolica Piotrowa zawsze wolną zostaje od wszelkiego błędu", mogą się stosować do współczesnej modernistycznej hierarchii?

Cóż się zatem wydarzyło w Kościele katolickim? Odpowiedź znajduje się w II Liście św. Pawła do Tesaloniczan:

"... jakoby już nadchodził dzień Pański. Niechaj was nikt nie zwodzi żadnym sposobem: pierwaj bowiem przyjdzie odstępstwo, i będzie objawiony człowiek grzechu, syn zatracenia..., tak że usiądzie w świątyni Boga, okazując się jakoby był Bogiem" (2 Tes. 2, 3-4).

W instrukcjach Masonerii Wielkiego Wschodu, *Alta Vendita*, został jasno naszkicowany ich plan zinfiltrowania Kościoła katolickiego, aż po najwyższe szczeble hierarchii, nawet Stolicę Piotrową. Oto fragmenty pracy monsignora George F. Dillona, D. D., *Grand Orient Freemasonry Unmasked (Masoneria Wielkiego Wschodu zdemaskowana)*:

"Teraz więc, dla zapewnienia sobie Papieża odpowiadającego naszym planom, niezbędne jest przysposobienie dla owego Papieża pokolenia odpowiedniego dla sprawowania rządów, o których marzymy. Zostawcie na boku wiek podeszły i średni, idźcie do młodzieży, a jeśli to możliwe, to i do dzieci".

"Za kilka lat młody kler, siłą rzeczy, przejmie wszystkie stanowiska. To oni będą rządzić, kierować i rozstrzygać. To oni będą uczestnikami konklawe. Zostaną wezwani do dokonania wyboru Papieża, który będzie rządził; i ten to Papież, podobnie jak większa część mu współczesnych, będzie siłą rzeczy przesiąknięty włoskimi i humanistycznymi zasadami, które wprowadzamy w społeczny obieg".

"Wyszukajcie Papieża, którego opisaliśmy. Chcecie ustalić królestwo wybranych na tronie babilońskiej jawnochrześnicy? Sprawcie by kler maszerował pod waszym sztandarem w przekonaniu, że kroczy pod sztandarem Stolicy Apostolskiej. Chcecie by znikły ostatnie ślady tyranii i ucisku? Zarzućcie wasze sieci jak Szymon Bar-Jona. Zarzućcie je raczej w głębie zakrystii, seminariów, zakonów niż mórz, a jeśli niczego nie będziecie przynaglać, to sami zbierzecie jeszcze cudowniejszy połów niż on. Poławiacz ryb stanie się rybakiem ludzi. Zgromadzicie się jak przyjaciele wokół Tronu Apostolskiego. Plonem waszego połowu będzie Rewolucja w Kapie i Tiarze, maszerująca z krzyżem i sztandarem – Rewolucja potrzebująca tylko iskry, by cztery strony świata stanęły w ogniu".

Jesteśmy dziś świadkami szybkiego formowania się Nowego Porządku Światowego pod patronatem Organizacji Narodów Zjednoczonych, ale nie ma wątpliwości, że ONZ ma swojego odpowiednika we współczesnym soborowym kościele *Vaticanum II*.

Obyśmy pozostali niezachwiani w prawdziwej Wierze, ponieważ "kto wytrwa aż do końca, ten będzie zbawiony" (Mt. 24, 13).

W Jezusie Chrystusie i Niepokalanej Maryi,

Bp Mark A. Pivarunas CMRI

www.cmri.org ⁽¹⁾

Tłumaczył z języka angielskiego Mirosław Salawa

Przypisy:

(1) Por. 1) Bp Mark A. Pivarunas CMRI, a) [Kościół katolicki i jurysdykcja](#). b) [Sedewakantyzm](#). c) [Odpowiedzi na zarzuty wobec stanowiska sedewakantystycznego](#). d) [Vaticanum II "w świetle Tradycji"?](#) e) [O Przysiędze antymodernistycznej](#). f) [Czasy ostateczne a fałszywy ekumenizm](#). g) [Sede vacante. Rocznica śmierci papieża Piusa XII](#). h) [Ocena spotkań w Asyżu w 1986 i 2011](#). i) [Różnica między gorliwością misyjną świętego Patryka a duchem Vaticanum II](#). j) [Błędy doktrynalne "Dignitatis humanae"](#). k) [Wizyta antypapieża Franciszka w USA i "Synod o rodzinie" \(2015\)](#). l) [Długotrwały wakans Stolicy Apostolskiej. List do Ks. Peek odnośnie stanowiska teologicznego Zgromadzenia Maryi Niepokalanej Królowej \(CMRI\)](#).

2) "The Reign of Mary", a) [Stanowisko Teologiczne Zgromadzenia Maryi Niepokalanej Królowej \(CMRI\)](#). b) [Modernistyczny Kościół: Nawracanie żydów niekonieczne](#).

3) Ks. Benedict Hughes CMRI, a) [Kult człowieka](#). b) [Neopapież – fałszywy papież](#). c) [Zaniechanie potępienia: Bergoglio zaniedbuje obowiązek potępienia zła](#). d) [Sedewakantyzm: jedyny logiczny wniosek](#). e) [Farsa Vaticanum II. Rzetelna ocena soboru po pięćdziesięciu latach](#). f) [Nowa praktyka "dialogu". Duch apostołski zniszczony przez Vaticanum II](#). g) [Pożegnalne słowa do swoich kapłanów. O spuściźnie Benedykta XVI](#). h) [New Age, Nowa Religia](#). i) [A on znowu swoje! Bergoglio wywołuje zgorszenie wśród katolików nonszalanckim podejściem do małżeństwa](#).

4) Ks. Noël Barbara, a) [Papieska nieomylnność a dzisiejszy kryzys w Kościele](#). b) [Uderzające podobieństwo reform Pawła VI do reformy anglikańskiej 1549 roku](#). c) [Katolicka Msza święta a Novus Ordo Missae. Czy NOM jest ważną mszą?](#)

- 5) Ks. Johannes Heyne, a) [Wolność zatracenia: Sprzeczność nauczania Vaticanum II z prawdziwą katolicką nauką.](#) b) [Ruch ekumeniczny: Czy Pius XII przyzwolił na ekumenizm?](#) c) [Gorliwość religijna.](#)
- 6) Ks. Anthony Cekada, a) [Tradycjoniści, nieomylność i Papież.](#) b) [Czy ekskomunikowany kardynał może zostać wybrany na papieża?](#) c) [Bergoglio nie ma nic do stracenia... zatem sedewakantystyczna argumentacja musi się zmienić.](#)
- 7) Ks. Józef Stanisław Adamski SI, [Stanowisko papieża w Kościele Chrystusowym.](#)
- 8) Abp Antoni Szlagowski, a) [Papiestwo na przełomie dwóch wieków.](#) b) [Zasady modernistów \(modernistarum doctrina\).](#)
- 9) Ks. Ernest Jouin, [Papiestwo i masoneria.](#)
- 10) Ks. Antoni Krechowiecki, a) [Errata historii co do Papiestwa w kolei wszystkich wieków. Studium krytyczne.](#) b) [Nieomylność papieska w stosunku do historii i państwa.](#) c) [Skład Apostolski według Ewangelii i Ojców Kościoła.](#)
- 11) Akta i dekryty świętego powszechnego Soboru Watykańskiego (1870), [Pierwszy projekt Konstytucji dogmatycznej o Kościele Chrystusowym przedłożony Ojcom do rozpatrzenia.](#)
- 12) a) [Mały katechizm o Syllabusie.](#) b) [Mały katechizm o Nieomylności Najwyższego Pasterza.](#)
- 13) Ks. Maciej Sieniatycki, a) [Apologetyka czyli dogmatyka fundamentalna.](#) b) [Zarys dogmatyki katolickiej.](#) c) [System modernistów.](#) d) [Modernistyczny Neokościół.](#)
- 14) Abp Walenty Zubizarreta OCD, [O modernizmie \(De modernismo\).](#)
- 15) Ks. Jacek Tylka SI, a) [Dogmatyka katolicka.](#) b) [Traktat o Kościele Chrystusowym.](#) c) [O obojętności, czyli indyferentyzmie w rzeczach religii.](#) d) [O własnościach religii.](#) e) [O cnotach heroiczych.](#)

(Przyp. red. *Ultra montes*).

([HTM](#))

© *Ultra montes* (www.ultramontes.pl)

Cracovia MMXVI, Kraków 2016